

tog sig de fremmede kvindelige Deltagere. Den ene Dag blev vi førte til Berlins udmærket ledede Sänglingsheim, hvor Direkticen, Fru Fürstenberg, modtog os, og paa Fransk gav os følgende Redegørelse for Hjemmets Virksomhed.

Mine Damer! Det er Ønsket om at være med i Arbejdet for Verdensfreden, som fører Dem til vor Hovedstad; og medens deres mandlige Slægtninge søger Virkeliggørelsen af denne ædle fredelige Opgave, saa tillad mig, at vise Dem Planen og Virkeliggørelsen af et ligeledes fredeligt Værk. Det har til Formaal, at redde Liv, at sikre Fremtiden, maaske Lykken, for Tusinder af smaa Børn, smaa hjemløse, for hvem vor moderne Kultur hidindtil har været som en sand Ravnemoder. Som De vel allerede har forstaaet, drejer det sig her om uægte Børn, om disse smaa Væsner, som allerede fra Fødslen bærer Kainsmærket, som fra deres første Smil er viet til Døden, til den moralske og fysiske Degeneration, fordi de savner de første Betingelser for Livet: Mælken, Omsorgen, den moderlige Kærlighed — Møderen. Det er Moderen, som vi vil give Barnet, vi vil gøre det muligt for den ugifte Moder at opdrage og elske sit Barn, og gøre sig genelsket af det. Dette er Grundvolden for vort Arbejde. Vi arbejder paa Moderens Genoprejsning, idet vi tillader hende, undertiden endog med Tvang, at pleje og hygge om sit Barn, arbejde for det, berede det en Fremtid. Lad mig i faa Ord sige Dem, hvorledes vi søger at udføre denne vanskelige Opgave. Efter Barnets Fødsel, som sker paa et af Stadens Hospitaler, modtager vi Moderen og Barnet. Vi tager hvert Barn, som ikke har hjemligt Tag over Hovedet, hvert Barn, som savner en Fader. I disse tre Maaneder kommer Moderen fysisk til Kræfter, hun lærer den moderlige Kærlighed at kende, hun forbereder sig til den vanskelige Opgave som Opdragerske; thi snart forestaar der hende den svære Kamp, ved egne Hænders Arbejde at skaffe Brødet til sig og sit lille Barn.

Naar de tre Maaneder er forløbne — dersom den unge Pige i den Tid ikke er vendt hjem til sin Familie eller er blevet gift, hvilket ofte hænder — kommer hun i Hjemmet for Mødre (Mutterheim) og arbejder om Dagen i Byen. Hjemmet skaffer hende Arbejde, som man søger at gøre

saa indbringende, at hun kan betale Natteleje og Kost for sig selv og Barnet. Morgen og Aften, og alle Helligdage, tilbringer hun sammen med Barnet. Hun tager Del i alle dets Bekymringer, alle Glæder, fra dets spæde Alder. Hun véd, at hendes Barn er i de bedste Hænder. En Søster tager sig af hver af Hjemmets Grupper, der bestaar af 8 Mødre og 8 Børn. Lægen og Hjemmets Forstanderske, som bor i Hjemmet, er ansvarlige for Institutets Sundhedsvæsen.

Vi beholder Børnene indtil tre Aars Alderen, og vi haaber efter nogen Tids Forløb at kunne beholde dem indtil seks Aar. Moderhjemmene, og det er en vigtig Side af Sagen, arbejder næsten uden Underskud, det vil sige, opretholdes ved Mødrenes Fortjeneste. Intet Barn forlader Hjemmet, uden at have en Formynder eller Formynderske, (hvilket de tyske Love tillader). Da disse Formyndersker for Størstedelen er bedrestillede Kvinder, er Barnet støttet for hele Livet, og vil altid kunne faa Raad og Hjælp.

Desforuden er der en Del Kvinder, som arbejder i Hjemmet, delte i to Hold. Disses Gerning gaar ud paa: 1) at give unge Piger Lejlighed til at lære at pleje og ernære nyfødte. Et Studium, som indtil nu fuldstændig er forsømt; 2) at uddanne Plejemødre for spæde Børn, som gennem Lægen og deres egen praktiske Virksomhed lærer at kende de spædes Hygiejne og Behov. Inden jeg slutter, vil jeg meddele Dem, at af 180,000 uægte Fødsler i Tyskland, dør 60—65,000 Børn, inden de har naaet et Aar. Sørkelige Tal, som giver Anledning til Eftertanke. Det er Blod udgydt uden Sværds slag, udslukt Liv uden Krig.

Vi vil fortsætte vort Fredsværk, vi vil søge at frelse Liv og Børns Fremtid, dér vil Kvinder maaske finde deres smukkeste Opgave for Aarhundredets civilisatoriske Værk. Hjemmet kaldes »Sänglingsheim«, og om kort Tid aabner det Dørene i et særligt dertil indrettet Hjem, der kan optage 160 ulykkelige forladte Kvinder, som vi haaber at hjælpe til at vende tilbage til Livet, baade for dem selv og deres Børn. Hjælp os, mine Damer, naar De vender tilbage til Deres Hjemstavn, at udbrede Kendskab til dette Kærlighedens og Barmhjertighedens Værk, til Gavn for Næsten.

M. Bajer, f. Schlöder.